

kaarlig Begrændsning og sige, at det er med den Retten er givet. Jeg skal ikke trætte den ærede Forsamling videre, jeg skal endnu kun gjøre en kort Tilbagevisning af den Paastand af den ærede sidste Tale, at det lige saa godt kan bebreides Mindretallet som Flertallet, at der ikke er gjort Forslag til en midlertidig Bevilling. Dertil skal jeg bemærke, at, naar Mindretallet staar paa det samme Standpunkt som den ærede Regjering, der har forelagt Finantsloven, og vi anse det for rigtigst at behandle Lovforslaget, som Regjeringen har forelagt det, saa er der ingen Anledning for os til at stille Ændringsforslag, byggede paa den Forudsætning, at de Ansøgere, vi ikke anse for rigtige, skulde gaa igjennem. De, der stille et Forslag, maa naturligvis ogsaa selv stille det Ændringsforslag dertil, som de maa anse for at være en nødvendig Betingelse for Forslaget; det kan ikke stilles af Folk, der ville modsætte sig Forslaget, og som altsaa ogsaa maa ønske og haabe, at det ikke bliver vedtaget.

Klein: Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1te Valgkreds (Winther) reitede en Bebreidelse til Mindretallet i Udvalget, som jeg ikke tror var forfjænt. Han mente nemlig, at det ikke skulde være praktisk, naar vi havde indskrænket os til at frembringe vor Hensigt om Sagens Ordning i Fremtiden under Form af et Ændringsforslag til den provisoriske Lovs anden Behandling. Denne mente nemlig det ærede Medlem vilde jo overhovedet ikke finde Sted, og altsaa vilde der heller ikke blive Leilighed for Thinget til at afstemme om, hvorvidt man vilde gaa ind paa vort Forslag eller ikke. Jeg tror, som sagt, at det ærede Medlem har Ret i denne Bebreidelse. Det synes mig nemlig at være klart, at i Betænkningen over den provisoriske Lov og Finantsloven var der ikke Anledning til at tale om Andet end de foreliggende Sager og bebude, hvorledes man vilde stille sig til dem, altsaa ogsaa eventuelt til anden Behandling. Et ganske andet Spørgsmaal er, om Mindretallet vilde indskrænke sig til at gjøre det, som det saaledes i Betænkningen over den provisoriske Lov og Finantslovsforslaget bebudede med Hensyn til anden Behandling. Jeg vil da tillade mig at gjøre ham opmærksom paa, at Mindretallet selvfølgelig har taget under Overveelse, hvad der kunde og burde gjøres under de forskjellige Eventualiteter, som der kunde blive Spørgsmaal om, men det var aabenbart ikke Mindretallets Sag at være den Første til at gribe til Forholdsregler for at høde paa den fuldstændige Mangel paa grundlovmæssig Hjemmel for Udgifternes Afholdelse, der vilde fremkomme, naar Flertallets Forslag om den provisoriske Lovs Forkastelse maatte blive vedtaget. Mindretallet maatte naturligvis, forinden det tillob sig at fremkomme med Forslag, der kunde høde paa den Tomhed, der vilde fremkomme, afvente, hvorledes Flertallet, der vilde være Skyld

i denne Tomhed, vilde stille sig lige over for denne sørgelige Tilstand. Mindretallet har ventet og ventet til det sidste Øieblik, at det ærede Flertal vilde søge selv at raade Bød paa de Ulemper, der vilde fremkomme ved Vedtagelsen af dets Indstilling. Forsaavidt som det imidlertid ikke maatte ske, og det synes jo, at der ikke har været paatænkt noget Saadant fra Flertallets Side, skal jeg paa Mindretallets Vegne erklære, at det er vor Hensigt umiddelbart efter denne Sags Behandlings Tilendebringelse at indgive til den ærede Formand et Forslag, gaaende ud paa en midlertidig Finansbevilling, hvorende ontrent til det Ændringsforslag, vi have bebudet at ville stille til den foreliggende Sags anden Behandling, selvfølgelig under den Forudsætning, at den høje Regjering maatte antage at kunne stille sig saaledes lige over for et saadant Forslag, at der kan være Saab om, at der kan blive Lid og Leilighed til at tilendebringe et saadant Lovforslags Behandling.

Clausager: Jeg finder mig foranlediget til at gjøre nogle Bemærkninger i Anledning af det første Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein). Naar det ærede Medlem gjentagne Gange anbefalede os paa denne Side at betænke os nogle, før vi gif til en Afstemning, der vilde bevirke, at vi kom til at fortsætte den nuværende skjæbnsvangre Tilstand, som han kaldte det, saa tror jeg med god Grund at kunne adressere disse Betæneligheder til den modsatte Side. Jeg er vis paa, at vi fra vor Side have betænkt os saa længe og saa fuldstændig, at der ikke bagefter vil blive nogen Grund for os til at fortryde det Skridt, vi agte at gjøre. Hvad er det nemlig, vi staa i Begreb med at gjøre? Det er at nedlægge en alvorlig Protest og Indsigelse mod den Handling, der af Regjeringen er foretagen den 12te April, og jeg gad vide, hvorledes vi overhovedet skulde kunne nedlægge en saadan Protest paa anden Maade end ved at fortsætte den provisoriske Lov. Jeg er fuldkommen overtydet om, at hvis vi unblode dette Skridt, vilde det langt overveiende Flertal af Vælgerbefolkningen sige til os paa den Side, hvorpaa jeg staar, at vi havde handlet uforsvarlig overfor Grundloven og i overordentlig høj Grad fejlet de Betingelser, under hvilke vi ere komne ind i denne Sal. Den Bei, som vi fra vor Side mene at kunne gaa, kaldes vel af vor Modpart skjæbnsvanger og uheldig, men hvem har i Grunden tidligere anvist os denne Bei? Have ikke de Herrer paa den anden Side for en Snes Aar siden i de bestemteste Udtryk hævdet, at en provisorisk Lov hørte til Umulighederne; have de ikke paa det Bestemteste søgt at godtgjøre, at den Slags Love kunde ingen Regjering give uden at paadrage sig Ansvar for Rigsretten? (Vilke: Men gaa saa til Rigsretten.) Det skal jeg komme til siden. Det blev dengang fra de